

Кіра виходить із машини, і холодний морський вітер одразу забиває їй дух і куйовдить волосся. Кілька маневрів — і, попри невдоволене бурмотіння, що долинає з пасажирського сидіння і яке вона ігнорує, Кіра втискує свою стару сріблясту «мікру» у вузьке паркомісце через дорогу від Скерріс-Біч. Над головою розкинулось яскраве й чисте квітнєве небо. Над дахами будинків на березі моря ширяють чайки, їхні крила зовсім не рухаються, здається, ними керують якісь невидимі драти.

Хряснули пасажирські двері.

Раян обходить машину й відчиняє багажник. Кіра обертається, прибирає волосся, що лізе в очі. Опираючись сильному вітру, відчиняє задні двері під акомпанемент вигуків «Я перша, я перша, я перша!» Чотирирічна Софія сама розстебнула свій пасок безпеки. Вона протискається під маминою рукою і стрибає на тротуар, її темні тоненькі кіски хитаються в такт.

— Ура! Море! А можна ми збудуємо замок, татку?

Кіра не чує, що відповідає Раян. Вона розстібає пасок на брудному червоному автокріслі дворічної Елли. Машину треба помити. І почистити салон. Господи. Саме тому вони завжди їздять на пляж на її старому драндулеті, а не на ідеально чистому джипі Раяна. Нарешті пряжка піддалася.

— Вуаля! Ось так, паняночко. Свобода!

— На ручки, мамусю. — Елла простягає до неї пухленькі рученята, вони такі маленькі, що замість ліктів на

них ямочки. Одною рукою вона, як завжди, тримає кролика Боппі. Той трохи потертий, та й наповнювач місцями зім'явся, від чого кролик має змучений і водночас мудрий вигляд.

— Ходи на ручки, — жінка цілує Еллу в щоку, тулиться до її шиї та вдихає солодкий аромат бананів і вівсянки.

Софія вже помчала вперед у піщані дюни разом із Раяном. У настільки несхожих фігурах є щось комічне. Її флуоресцентні помаранчеві велосипедки, топ із метеликами й блискучі шпильки у волоссі дивно поєднуються з його чорною футболкою, напрасованими джинсами й акуратно зачесаним темним із сивиною волоссям. Попри те, що батько міцно тримає Софію за руку, вона примудряється танцювати.

Кіра йде пляжем, несучи на руках Еллу, і білі гострі стелі піщаного очерету дряпають їй ноги.

— Елло, люба, ти бачиш море?

Піщаний берег вигинається півмісяцем навколо бухти, помережаний смугами потрощених мушель, принесених морем гілок і водоростей. Прогноз погоди обіцяв сьогодні двадцять градусів. Для квітня — надзвичайно спекотно, ось тільки прогноз не взяв до уваги різкі пориви вітру з Ірландського моря. У неділю по обіді пляж всіяний купками людей, вони кутаються в пальта й вітрівки, але сповнені рідкості сповна насолодитися сонячним днем.

Дерев'яний настил закінчується і кросівки жінки занурюються в пісок. Порівнявшись із Раяном, вона ставить Еллу на землю, підходить до нього й дивиться на море.

— Приплив, — каже, щоб сказати хоч щось.

Раян обертається до неї.

— Я піду з ними плавати.

Його сірі очі вивчають її обличчя, випробовують жінку. Зранку, коли Раян оголосив, що вони їдуть на пляж, був у г'яруному настрої, але відтоді щось змінилося. Що ж вона зробила цього разу? Її серцебиття прискорюється.

— Плавати? У човні? О, їм дуже сподобається.

— Я сказав «плавати». Просто плавати, не в човні. Вони вже достатньо дорослі.

— Але ж вони не вміють плавати, — жінка намагається сміятися. — Такий холод, Раяне. Вони змерзнуть. — Чоловік складає руки на грудях. Губи витягуються в тонку, рішучу лінію. І вона чує голос мами: «Люба, обирай свої битви». — Гаразд. Плавати. Чому б і ні? Я їх зараз одягну в гідрокостюми. Дівчатка! Ходіть до мене!

Гідрокостюми залишилися ще з минулого літа. Еллін настільки тісний, що вона ледь згинає руки. Раян стоїть і дивиться, як жінка застібає блискавку на спині Софі, піднімаючи доньку в повітря.

— Мамо, припини! Ти робиш мені боляче!

— Ось так, сонечко. Усе гаразд. — Софі шкандибає геть, як роздратований пінгвін. От якби тут була Шинейд, як би вона сміялася над своїми племінницями.

Раян знімає футболку, хмуриється.

— Ти що не купила їм нові гідрокостюми? Я, здається, давав тобі на це гроші.

Вона бурмоче щось про те, що костюмів не було в наявності, і починає розшнуровувати кросівки й заковувати чорні легінси вище колін. Відчуваючи на собі його погляд, зав'язує волосся у хвостик і застібає блискавку світло-рожевої фліски.

Елла підстрибує та хапає її за руку.

— Ходімо, мамусю.

Вони залишають свої пляжні торби й згорнуті рушники на сухому піску, над лінією припливу, що зголодніло наповзає на берег. Доньки тягнуть жінку далі, туди, де від хвиль брижитися пісок і в ньому відображається небо.

Від першого ж доторку пінистих хвиль до маленьких пальчиків дівчата верещать і втікають. Кіра тихенько лається. Вода ще холодніша, аніж вона думала. Хвилі плескають по голих литках. Вітер холодний, аж ментоловий. А що, як у воді медузи? Флуоресцентні величезні «лево́ві гриви», які

дрейфують Дублінською затокою. Заходячи глибше, у вир підводних течій, Кіра уявляє, як щупальця медузи невидимо в'ються між тілами дітей. Не дай, боже, когось ужалить. Якщо щось зіпсує цей день, то буде її вина.

Підходить Раян, бере Софі за руку.

— Ходімо плавати. Зайдімо глибше.

Щоразу, як на неї накочує хвиля, Софі скрикує. Елла тягне за рукав маминої фліски, хоче, щоб її узяли на руки. Вона знову підхоплює доньку й уможує на стегно. Гідрокостюм не особливо допомагає, зуби Елли цокотять.

— Холодно, мамусю.

— Усе добре, люба, усе буде добре. Хіба тобі не весело? Спробуймо пострибати у хвилях?

Вона дивиться на Раяна. Скільки вони мусять це терпіти?

На майданчику для дайвінгу біля вежі Мартелло люди готуються стрибати у воду. Плавці, загорнуті в рушники й пальта, туляться до скель. Якби хтось глянув на них, що побачили б? Щасливу сім'ю? Десь на обрії бовваніє острів Скерріс, він схожий на сплячого велетня, чие пивне черевце випинається із води. Вона хотіла би показати це Еллі, щоб вони разом посміялися. Але зараз не час для історій.

— Я змерзла! Дуже, дуже холодно. — Софі бризкається та обіймає Кіру за талію тонкими ручками. — Мамусю, можна вийти? Я хочу вийти з води прямо ВЖЕ!

Раян набирає воду в долоні, виливає собі на плечі. Дивиться на неї з презирством.

— Вони мусять звикнути.

— Їм холодно, Раяне. — Жінка стискається від того, як благально звучать слова. — Для них занадто холодно. Мабуть, я краще заберу їх із води.

— Добре.

— Вибач, я просто не хочу, щоб вони...

— Я сказав, добре.

Чоловік обертається до них спиною та пірнає у воду, пливе геть, і його м'язисті руки розсікають хвилі.

Можливо, він так і пливтиме вперед і вперед до самого обрію. Можливо, він допливе до Гренландії і там залишиться.

«Припини. Ти не можеш про таке думати. Господи».

Дівчата біжать назад на берег, Елла волає: «Холодно-холодно-холодно». По черзі жінка знімає з дівчат гідрокостюми й загортає їх у рушники, які зранку запхала у пляжну сумку. Софі скиглить, коли Кіра витирає її насухо. І раптом їй знову чотири, вона сидить на пляжі Каслрок-Біч під час однієї з тих літніх поїздок додому в Деррі, і мама витирає колючим рушником її вкриту мурашками й піском шкіру.

— Може, поімо? — голос Раяна заскочив зненацька.

Жінка не помітила, як він вийшов із води. Завжди мав звичку з'являтися тихо й непомітно, щоразу лякаючи. Його запитання звернене до Софі, вона шаріється та ховає обличчя в мами на грудях.

І знову з'являється цей голос у її голові. «Хіба не цього ти хотіла? Не про це таємно мріяла?» Чудовий дім в Ірландії. Двійко маленьких дівчаток. Тоненькі хвостики в'ються в солоних бризках, маленькі дупці в оборочках купальників із Міні Маус стрибають навколо. Раян, вірний, працюючий чоловік. Чоловік, на якого крадькома заглядаються інші жінки, коли він катає доньку на гойдалці, або замовляє ланч, або стоїть — як-от зараз — із голим торсом і витирає рушником волосся. Та все ж у цей яскравий і сонячний день, повний крику чайок, у грудях збирається щось важке, ніби відчуття наближення бурі.

Тріска з маслом і картоплею фрі в «Кіо». Поіржавілі від морської вологи гойдалки. Холодний вітер трохи вгамувався, і пообіднє сонце дарує тепло. У затоці Скерріс панує святкова атмосфера, парочки та сім'ї гуляють набережною. Хлопчик запускає над пристанню повітряного змія, якийсь чоловік знімає дітей із дрона, а вони намагаються збити того дрона каменем.

її мама, коли востаннє приїздила в гості. Принаймні зараз Кірині нарциси трохи прикрашають двір, киваючи на вітрі голівками.

Раян виходить із машини, не чекаючи навіть, поки дружина заглушить двигун. Відстібає дівчат і забирає в дім. Кіра чує, як вони верещать і сміються в передпокої.

Вона відчиняє багажник, і їй паморочиться в голові. Знову. Чекає, доки минеться, тоді виймає пляжну сумку, мокруючі гідрокостюми, важкі вологі рушники й пластикову торбу, повну відерець і лопаток. Штовхає задні двері ліктем і зачиняє їх, допомагаючи собі стегном. У темному передпокої вона зупиняється і скидає усе повною піску кую на підлогу біля вішака для верхнього одягу.

— ЩЕ РАЗ, ТАТКУ! — верещить Елла.

У вітальні Раян розкручує дівчат, ніби на каруселі, тримаючи за гомілки. Людина-атракціон.

Кіра заглядає в кімнату крізь двері.

— Схоже, вам весело.

Раян дивиться на неї, ніби вона — щось маленьке та смердюче, і знову повертається до ігор з Еллою та Софі.

«Вони люблять його. Він — хороший батько. Хіба ні?»

Зачиняє двері кухні, щоб не чути радісних вересків, ставить кип'ятитися чайник, дістає пачку макаронів пенне, відкриває банку томатного соусу — і скоро на плиті закипає паста. А потім, не замислюючись ані на мить, вона вже у ванній у гумових рукавицях, озброєна пляшкою засобу для миття і пачкою серветок із мікрофібри.

Ця звичка з'явилася, коли вона була вагітною Софією. Раніше вона називала це «гніздуванням». Так роблять жінки, коли відчувають, що їхня дитинка скоро народиться на світ. Шпаклювання, чищення пілососом, божевільна ідея пофарбувати задню стіну у дворі в бірюзово-блакитний. Ось тільки вона відчувала наближення не народження, а загрози. Прибирання, фарбування, ладнання кожного сантиметра того будинку відчувалося єдиним безпечним процесом.

— Дівчатка! Вечеря готова!

Софі вривається на кухню, жаліючись на спрагу. Елла нікому не дозволяє підсадити її в дитяче крісельце.

Раян дивиться на пасту у своїй тарілці, вовтузиться макарони виделкою і раптом підводиться.

— Піду вийду.

Кіра на кухні відтирає соус від підтарільників із зображенням свинки Пеппі і чує, як гримають вхідні двері. Виснаженою, ось як вона почувається. Знесиленою. Після вечері час для ванни з пінкою для дівчат, чищення зубів і казки на ніч. Вона виклала усе з пляжних сумок, витрусила рушники, стоячи в темряві, промила гідрокостюми під садовим краном. Від яскравого світла на кухні в неї болить голова, тому вона вимкнула його й увімкнула натомість бічне. Очі горять, усе тіло болить. Настала та жахлива пора, коли дівчата сплять, і її більше не захищають їхні сутички та пісні.

Раян заходить на кухню. Ставить чайник, робить собі ромашковий чай та сідає до столу. Кіра відступає, наповнює водою раковину й починає мити каструлі та сковорідки, додаючи на губку щедрю порцію «Фейрі».

Коли вже несилла зносити мовчанку, вона виймає з раковини пробку, витирає об футболку руки, повертається до чоловіка й, намагаючись звучати невимушено, каже:

— То куди ти зник?

— Пішов прогулятися. Мені потрібен був простір. — Він кладе руки на стіл і дивиться на дружину. — Ти мене сьогодні страшенно принизила. Усе, чого я хотів, — поплавати з дітьми, як будь-який нормальний батько.

— Але ж ми поїхали плавати. І якийсь час поплескались у воді.

— Я тебе прошу, — глузує він. — Ми пробули у воді дві хвилини, аж поки ти не наполягла, щоб ми вийшли. Ти завжди намагаєшся мене контролювати. Геть як твоя чортова мама, яка мусить керувати усім навколо.